

[จ้านง สังขรักษ์](#)

(มอก.จท.๑๕๔๕๔)

ถ้าเดินย้อนท้องเลื้อยวนไปบ้านดอนจะต้องผ่านนาหัวช้างแล้วเลยออกไปวังตาราดซึ่งเป็นบึงใหญ่อยู่ที่หน้าวัดดอน วังตาราดมีปลาชุก ม
คนบ้านพอนบ้านยาสมัยก่อนกำมาหาปลากันแถวนี้ จึงเกิดเรื่องที่ตาต้า ชนะศึกเขียนเป็นเพลงยาว...ว่า..

....ไอบ้านพอนดินแดนแสนกันดาร

หัวละหานไม่มีมีจฉาใน

ไปหากินดินแดนแสนอนาถ

วังตาราดหัวช้างอันกว้างใหญ่ ...

ไซ้ชยาบ้านพอนคนนังก่ำพาแหลน มาแทงปลาในวังตาราด....

แทงได้เต้าครับ...

กำเชือกที่เปรี๊ยมไรร้อยปลามาร้อยเต้า แล้วเอามาผูกเอาไว้..แทงแหลนหาปลาต่อไป...สักพักเต้าที่ผูกอยู่กำซบไซ้ชยายนัน....

ตาต้าเขียนว่า..

..เต้าของตัวเองโตงเตงไม่เคยกัด

เต้าหน้าวัดถูกแหลนแค้นหนักหนา

ถึงตัวตายไม่เสียดาย.ซึ่งชื่อว่า

ซบทั้งผ้าเล็กแล..แผลสำคัญ...

ตาต้าชนะศึกเป็นกวีลูกทุ่งขนานแท้ของบ้านดอน มีกลอนเพราะๆหลายบทเสียดายที่ไม่มีใครจำได้เลย คนที่จำได้กะท่อนกะแท่นก็ทยอยตายไป...

มีนิยายคำกลอนเรื่องพระยาแยะ กล่าวถึงแยะที่ต้องพาครอบครัวหลบหนีจากยักษ์คือคนซูดแย้ไปกิน

.....ชื่อแปะหุงฟองเหมือนตองลม

เป็นโคดมอาจารย์ผละญไม่พูน

ท่งเซาเย็นแสนหัวลูกแก้วเหล่า

ไอ้สุดเฝ้าปรนนิบัติไม่ขัดสุญ

เรียนวิชาอาจารย์ทานทั้งมูล

เรื่องแบกพูนรู้ซบเข้ารับพร

รู้ว่าแย้ยังแคไหนแล่นไปถึง

เอาเซี่ยะชิงตาท่านอาจารย์สอน

เอาต้องเสี้ยวเที่ยงดแผ่นดินดอน

ได้รับพรตาถ้าวกาเข้าใจ

เรื่องพระยาแย้มผิงฝ้ายหมะน้ำจวงดินเล แก่ทองทุกวัน (ปี2505) จำได้เท่านี้

เล่าให้ฟัง.

ใครจำพอได้ ช่วยแชร์ด้วยครับ

.

..

....

วัฒนธรรม2วัฒนธรรม ย [คำคล้องจองวรรณกรรม](#)